

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De motu, quem contra Christianos Iulianus imperator ciebat, & quòd à
Christianis pecunia[m] exigebat. Cap. XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

SOCRAT. HISTOR.

ne Christiani literis humanioribus instituerentur. Nam cum sint (inquit) lingua ad dicendum exercitata, facile dialecticorum, qui sunt apud gentiles, argutijs occurrere poterunt.

De motu, quem contra Christianos Iulianus imperator ciebat, & quòd à Christianis pecuniã exigebat.

CAP. XI.

PORRò ab Imperatore Iuliano mandatum est, vt qui nolent Christianam religionem deserere, in palatio satellitum munere minime fungerentur: Itemq; vt omnes simulachris sacrificare properarent: Christiani in prouincijs nullos magistratus gererent. Nam lex illorum, inquit, vetat gladio vtendum contra eos, qui scelera digna morte admiserint, & propterea non sunt ad regendum idonei. Nonnullos autem assentatione & muneribus ad immolandũ allexit. Extemplò igitur tum qui verè erant Christiani, tum qui speciem Christianorum præ se ferebant, tanquam in Theatro locati, se palam omnibus patefecerunt. Nam qui recta voluntate Christianam fidem profitebantur, propenso animo balteum pro fidei defensione deponere, omniaq; cruciamentorum genera subire maluerunt, quàm Christum Seruatorem denegare. In quorum numero fuit Ioannes, Valentinianus, & Valens, qui postea sunt imperij gubernaculis potiti. Alij, qui animo parum sincero Christianam amplexabantur religionem, quique diuitias & honorem apud homines, veræ beatitudini anteferebant, abiecta cunctatione, ad immolandum se dederunt. Ex quibus vnus erat Ecebolius Sophista Constantinopolitanus: qui quidem se ad Imperatorum ingenia ac naturam conformans, dum Constantius regnabat, se ardèter fidem Christianam amplecti simulauit: dum Iulianus potiebatur imperio, Gentilitatem magnopere colere præ se tulit: Iulianoq; mortuo, religionem Christianam denuo profiteri in animum induxit. Nam ante portam ecclesiæ se pronum abiciens, sic vociferatus est: me, quasi salem insipidum pedibus conculcate. Ecebolius, sicut antea leuis & incòstas fuit, sic quoq; postea permãsit. Per id tēporis Imperator, habès in animo Persas pro iniurijs, quas in agro Romano depopulãdo fecisset, vlcisci, per fines Asiæ
ad partes

ad partes orientis propere ire perrexit. Et cum exploratum haberet, quot mala bellum secū apportare soleat, quā ingenti pecuniæ vi ad illud administrandū opus esset, & absque ea non posse recte geri, pecuniam à Christianis veteratorie extorquere cogitauit. Nam illis, qui sacrificare renuebant, multam imposuit pecuniariā, ipsaq; exactio in vere Christianos seuera & exquisita fuit. Nam quisq; pro facultatum proportione tributa pensitauit, & Imperator ex iniusta iniuste exactæ pecuniæ collectione breui admodum locupletatus est. Ista autem utebatur lege, non solum in locis, quæ ipse peragrauit, sed in illis etiam, ad quæ minime accesserat. Eodem tempore gentilis in Christianos violenter insultare, qui se philosophos prædicabant frequentes concurrere, nefanda quædam mysteria obire, pueros, qui nondū ex ephebis excefferant, tum masculos, tum sceminas, quæ exta eorum inspicerent, mactare, illorum carnes degustare cœperunt. Atque hæc scelera cum alijs in vrbibus, tū Athenis & Alexandria fuere edita.

De Athanasii fuga. CAP. XII.

Ibi tum contra Athanasium falsum crimen cōminiscūtur; significantq; Imperatori eum cum AEgyptum, tū vniuersam ciuitatem Alexandriam prorsus labefactasse: oportereque illum à ciuitate amandare. Contra quem etiam Alexandria præfectus Imperatoris iussu concitatus est. Athanasius hæc verba apud necessarios locutus (secedamus ad tempus amici, est enim nubecula, aquæ cito euanescet) illico fugam fecit: atque conscensa naue actutum trajicit in AEgyptum: Aduersarij illum à tergo insequi, comprehendereque properant. Vbi autem nuntiatum erat eos, qui illum persequerentur, non longè abesse, comites itineris illum hortabantur, vt in solitudinem fugeret. Ille prouido vsus consilio, persequentium manus effugit. Nam persuasit illis, vt retro conuersi persequentibus obuiam procederent. Quod absq; mora illi faciunt. Simul atque illi, qui paulò antè fugam ceperant, persequentibus appropinquarent, hi qui Athanasium quærebant, nihil præterea ab eius comitibus suscitabantur, quàm vtrū Athanasium vidissent: illi eū in quodam loco qui non multum inde aberat, latitare significabant: & si properè cōtenderent, breui illū cōprehēsurus.